

Vänsterpress om Mellanöstern – mars 2017

Efter Assad-regimens seger i Aleppo i december 2016 verkar det som om stora delar av den svenska vänsterpressen ha drabbats av förlamning vad gäller Mellanöstern. Bevakningen har blivit sämre, trots att det hänt en hel del av betydelse, såsom de Syrien-förhandlingar som Ryssland och Turkiet tog initiativ till i början av året, Mosul-offensiven, Assad-regimens återtagande av Palmyra, fortsatt krig i Libyen och Jemen (där svälten breder ut sig), allt hårdare förtryck i Turkiet (med internationella förvecklingar), Trumps makttillträde m m.

Denna artikelsamling tar upp en del av dessa frågor, men efter de omvälvande händelserna under det senaste halvåret (där styrkeförhållandena m m genomgått stora förändringar) skulle det behövas ett bredare grepp, där man försöker sätta utvecklingen i ett större sammanhang, summera det som hänt, dra slutsatser och diskutera hur den negativa utvecklingen ska kunna brytas.¹

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under senaste halvåret (nyaste först): [Vänsterpress om Mellanöstern – februari 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – december 2016](#), [Vänsterpress om Aleppos fall](#) (december 2016) och [Vänsterpress om Mellanöstern](#) (slutet av oktober)

Se även:

Peter Widén: [Kritiska synpunkter på Gilbert Achcar och Syrienfrågan](#)

Martin Fahlgren 17/3 2017

Innehåll

Arbetaren	1
<i>FN om Erdogans politik: "Människorättsbrott"</i>	<i>1</i>
Internationalen	2
<i>Bröduppror i Egypten</i>	<i>2</i>
<i>Vänsterblick på stormen kring Turkiet</i>	<i>4</i>
<i>Syrien: Sex år av straffrihet</i>	<i>6</i>
Offensiv	7
<i>Stoppa Erdogans kampanj i Sverige</i>	<i>7</i>
Proletären	9
<i>"Jihadisternas Blackwater" utbildar terrorister i Syrien</i>	<i>9</i>
<i>Bildt och Albright – par i brott</i>	<i>10</i>
<i>Ta hem trupperna från Syrien, Trump!</i>	<i>12</i>

¹ Här bör dock påpekas att det finns *en* artikel som försöker anlägga ett litet större perspektiv på utvecklingen. Det är "Krigsdimma efter Aleppos fall" (från december 2016), som ingår i artikelsamlingen [Vänsterpress om Mellanöstern – februari 2017](#).

Arbetaren

FN om Erdogans politik: "Människorättsbrott"

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 15/3 2017

Hundratals döda och omfattande materiella skador. Det fastslår FN, som nu anklagar Turkiet för brott mot de mänskliga rättigheterna efter regeringsoffensiven mot de kurddominerade områdena i landet de senaste två åren.

I den nya rapporten från FN presenteras resultatet av den turkiska regimens offensiv i landets kurddominerade sydöstra delar, från sommaren 2015 och fram till december 2016. Den blodiga offensiven som kom efter det att vapenvilan med PKK-gerillan bröts pågick under 18 månader och ska enligt FN ha skördat omkring 2 000 människoliv, varav många civila.

Omkring en halv miljon personer, varav en övervägande majoritet kurder, har tvingats fly från sina hem. Satellitbilder som publiceras i rapporten visar omfattande förstörelse och totalt raserade bostadsområden. FN:s utredare säger sig också ha bevis på allvarliga övergrepp i samband med de utgångsförbud som drabbade flera städer och byar i området. Bland annat mord, försvinnanden, våldtäkter och tortyr utföra av militär och säkerhetspolis.

I en av de värst drabbade städerna, Cizre, ska omkring 190 personer ha hållits instängda i sina källare i flera veckor utan vare sig vatten, mat eller elektricitet, innan de dödades i granateld. Det rapporterar den finländska public service-bolaget Yle.

Zeid Ra'ad al Hussein, som är FN:s kommissionär för mänskliga rättigheter, säger i ett uttalande att han är oroad över situationen och över att Turkiet inte på något trovärdigt sätt utreder de många dödsfallen.

FN-utredarna har också intervjuat flera familjemedlemmar till dem som dödats av den turkiska regimen. En familj beskriver bland annat hur de fått tre bitar bränt kött som identifierats tillhöra deras dotter som dött i en av de många attackerna. Systemen i familjen åtalades sedan för terrorbrott då hon krävt rättsliga åtgärder i fallet.

Situationen i Turkiet har förvärrats kraftigt de senaste åren. Polis och militär har gång på gång slagit till hårt mot alla krafter som verkar i opposition mot den allt mer auktoritära presidenten Recep Tayyip Erdoğan. Flera borgmästare och högt uppsatta vänsterpolitiker har gripits, oberoende journalister och fackföreningsaktivister har blivit av med sina jobb, och tusentals personer har fängslats på mycket lösa grunder. Något som mött hård kritik från människorättsorganisationer runt om i hela världen.

EU:s omfattande flyktingavtal med landet gäller dock fortfarande och i april väntar en folkomröstning om den eventuella grundlagsändringen i Turkiet. Något som kan ge president Erdoğan ännu mer makt och som kraftigt har skruvat upp de redan hätska nationalistiska stämningarna i landet.

Keya Izol är ordförande i kurdiska riksförbundet i Sverige. Han säger till Arbetaren att EU nu måste sätta press på Turkiet. Inte minst ekonomiskt. Han säger också att de flesta som dödats i militärens attacker de senaste två åren är civila, ofta ungdomar som gått ut på gatorna för att protestera.

– Jag kunde inte ens föreställa mig att den turkiska staten skulle vara så brutal. De har använt pansarvagnar, tunga vapen och flyganfall mot civilbefolkningen. Lik har staplats på gatorna och ambulanser har inte tillåtit att nå fram till de sårade. Vi pratar om hundratals övergrepp och 2 000 dokumenterade fall av dödade människor. Det här är precis som FN säger, ett brott mot mänskligheten, säger Keya Izol.

Han är orolig inför den kommande folkomröstningen kring grundlagsändringen och menar, i likhet med många experter på turkisk politik, att det rör sig om ett försök för president Erdoğan att slippa eventuella åtal för de många övergreppen staten gjort sig skyldig till.

– Han är rädd så klart, men blir det en grundlagsändring så kan han skydda sig bakom nya lagar. Det skulle innebära en stor fara då han ännu mer beslutsamt kan kuva det kurdiska motståndet, och då pratar jag inte bara om PKK utan om hela den kurdiska befolkningen. Vad vi skulle få se är ännu starkare militäraktioner.

EU har ju fortfarande sitt avtal med Turkiet. Vad kan unionen göra för att stoppa blodbadet?

– Sätta press. Inte minst ekonomiskt för att tränga Erdoğan och hans parti. Och naturligtvis måste alla sluta sälja vapen till landet. Det är vapen som vi vet används mot civila mål.

I samband med kampanjerna inför den kommande folkomröstningen i Turkiet har regimen kommit på kant med flera europeiska länder. Turkiska ministrar har på flera håll nämligen stoppats från att hålla valtal i länder där det bor flera turkar. Bland annat har en hård diplomatisk strid utbrutit mellan Turkiet och Nederländerna.

Så sent som i söndags hölls dock ett valmöte i Stockholmsförorten Fittja med representanter för Erdoğan's parti AKP. I samband med mötet samlades flera motdemonstranter för att protestera mot den turkiska regimens politik.

Internationalen

Bröduppror i Egypten

Emma Lundström

Internationalen 10/3 2017



Fakta:

Omfattande arbetarstrejker och protester mot låga löner och höga matpriser föregick den egyptiska revolutionen 2011. Revolutionen började med ett folkligt uppror den 25 januari, som kom att kallas *Vredens dag*, och pågick fram till den 30 juni året därpå då den demokratiskt valde Muhammad Mursi installerades som ny president. Revolutionsmånaderna omfattade de största demonstrationerna i Egypten sedan brödupproren 1977. För första gången gick egyptier från olika socioekonomiska bakgrunder och religioner samman i gemensamma protester mot regimen.

Under tisdagen bröt protester ut på flera håll i Egypten. Störst var de i hamnstaden Alexandria där gatorna fylldes av demonstranter som ropade ”Vi behöver äta! Vi vill ha bröd!”. Vissa vägar blockerades i timmar och sammandrabbningar skedde mellan demonstranter och säkerhetsstyrkor. Protesterna kallas för brödupproret, eller ”Intifada of Supplies”, ungefär ”försörjningsintifadan”.

Protesterna är en reaktion mot att livsmedelsdepartementet beslutat att minska brödsubventionerna och begränsa brödleveranserna mitt under en brinnande ekonomisk kris. I måndags meddelade livsmedelsministern, Ali Moselhi, att han planerar att sätta en gräns på tre limpor per dag och person, samtidigt som subventionerna minskas eller tas bort. Tidigare hade varje bageri haft rätt till livsmedel som skulle räcka till 3000 limpor, efter beslutet räcker kvoten bara till 500 limpor per dag, vilket betyder att många människor inte kommer att kunna få sitt dagliga brödbehov tillgodosett. Bagerierna har vägrat att ta emot den sorts subventioneringskort som många fattiga egyptier måste ha för att få sin brödranson.

Det är också den fattiga befolkningen som drabbas hårdast av beslutet. För människor som redan är pressade av den ekonomiska krisens följdverkningar och tidigare beslut om livsmedelsransoneringskort av bland annat socker och andra basvaror, blev beskedet om de statliga nedskärningarna i brödsubventionerna en sten för mycket på den redan tunga åtstramningsbördan.

Tidningen *Middle East Eye* rapporterar att liknande protester också skett i fattiga områden i bland annat Giza, Minya, Desouk och Kairoförorten Imbaba. Demonstranter ska ha blockerat järnvägsstationen i Desouk, åtta mil öster om Alexandria, liksom stoppat tågtrafiken mellan Kairo and Minya i landets södra del.

I Imbaba drabbade demonstranter samman med polis när de blockerade huvudgatan.

Hemmafrun Somaya, en av de som protesterade i Imbaba, berättade för tidningen att alla de 500 subventionerade brödlimporna hade tagit slut redan klockan tio på morgonen. För henne betydde det att hon inte kunde få ut familjens dagliga brödranson på tjugo limpor:

”Regeringen försöker begränsa utgifterna, så de utövar påtryckningar på de fattiga. Jag får 20 limpor per dag för en familj på fem personer.”

Somaya deltog i protesterna för att uttrycka sin frustration över makthavarna.

Ett problem för de fattiga är att deras ransoneringskort av papper har upphört att gälla på många platser och att de inte kan få tillgång till de nyare elektroniska korten. Montaser Awad, som protesterade i Giza i tisdags, säger till *Middle East Eye* att de flesta familjerna i de fattiga områdena har papperskort: ”Vi har försökt få det elektroniska kortet i årtal, men du måste muta anställda för att få det.”

De fattigas ransoneringskort kallas ironiskt nog för ”guldkort” och den egyptiska regeringen säger sig ha upptäckt att innehavarna av dessa kort har konsumerat alldeles för mycket bröd. Verkligheten är snarare att landet står inför en valutakris och skenande inflation och att de drar åt svängremmen där det är lättast att göra det, bland dem som redan har väldigt lite och därför också har väldigt liten makt i samhället.

I måndags var den egyptiska utrikesministern, Sameh Shoukry, i Bryssel för att diskutera den sociala och politiska situationen i landet tillsammans med EU-medlemsstaternas utrikesministrar. Shoukry sade att han hoppas att EU förstår den reformprocess som landet genomgår och de politiska och säkerhetsmässiga utmaningar som processen innebär.

I Egypten är ordet för ”bröd” samma som ordet för ”liv” eftersom de fattiga är beroende av det för att överleva. När den dagliga brödransonen är hotad blir det revolt. Precis som för hundra år sedan. Då var det ryska kvinnor som gick ut och krävde bröd. Nu är det egyptiska. De senaste dagarna har hashtaggen *#brödupproret* varit den mest använda i sociala medier i Egypten, landet som för sex år sedan just hade påbörjat en revolution. Frågan är om medelklassen ställer sig bakom det här upproret.

Vänsterblick på stormen kring Turkiet

Emma Lundström

Internationalen 17/3 2017

Turkisk och nederländsk vänster i gemensamt uttalande:

”Gemensam kamp mot nyliberalism och mot alla former av förtryck”

Det stormar rejält kring Turkiet just nu. Orsaken är framförallt den folkomröstning som ska hållas den 16 april. Omröstningen gäller en ny grundlag som ger utökad makt för presidenten, en lag som enligt kritikerna i praktiken skulle göra president Recep Tayyip Erdoğan enväldig. Den skulle alltså föra diktaturen ännu längre bort från allt vad demokrati heter.



Högerextrema Frihetspartiets ledare Geert Wilders tjänar mest på debaclet.

Turbulensen kommer sig främst av att både Tyskland, Österrike och Nederländerna har stoppat flera turkiska ministrar från att driva valkampanj bland röstberättigade medborgare i respektive land. Något som har fått den turkiska regimen att se rött och hota att riva upp flyktinguppgörelsen med EU. Turkiets vice premiärminister, Numan Kurtulmus har gått ut och sagt att Europa inte upprätthållit sin del av uppgörelsen.

I sin ilska över missade kampanjtillfällen, har Turkiet framförallt siktat in sig på Nederländerna. All diplomati på högre nivå mellan länderna är redan avbruten och Nederländernas

ambassadör har nekats återvända till Turkiet. Enligt det turkiska styret har Nederländerna brutit mot Wienkonventionen och Erdoğan har anklagat landet för att vara nazismens hemland i Europa.

Samtidigt gick Nederländerna till valurnorna i onsdags, när den här texten skrevs, och oron var stor för hur krisen med Turkiet skulle komma att påverka valresultatet. För även om premiärminister Mark Ruttes hårda linje mot Turkiet såg ut att stärka det högerliberala regeringspartiet, VVD, så ledde krisen också till att islamofoben Geert Wilders och han högerextrema parti, PVV, trappat upp sitt hetsande mot landets muslimska minoritet. Något som ser ut att ha påverkat opinionen till Wilders fördel.

Folkomröstningen i Turkiet äger rum den 16 april. Då ska den turkiska befolkningen ta ställning till föreslagna ändringar i konstitutionen. Dessa skulle framförallt ändra strukturen i den högsta ledningen för domare och åklagare vilket skulle resultera i att makten koncentreras i ännu högre grad till Erdoğan.

I tisdags skrev den nederländska och den turkiska sektionen av Fjärde Internationalen, SAP/Grenzeloos och Yeniyol, ett gemensamt uttalande om situationen. De beskriver hur den turkiska regeringen har blivit alltmer auktoritär sedan Gezirörelsen och protesterna 2013. Bland annat har våldet mot den kurdiska befolkningen trappats upp och journalister, akademiker och författare tystats. Det misslyckade kuppförsöket sommaren 2016 ses av alltfler som bara ännu en del av Erdoğan's strategi för att få tyst på all opposition. "AKP-regimen har avskedat och gripit tusentals kritiker, däribland många journalister, lärare och akademiker. Den har fängsla den kurdiska rörelsens ledare och parlamentariker från oppositionspartiet HDP på falska anklagelser om att de skulle "stödja terrorism". Regimen har också infört förbud mot demonstrationer och kränker de mänskliga rättigheterna. Trots detta är den nu upprörd över de åtgärder som den nederländska polisen vidtagit och kämpar för friheten att hålla politiska möten.", skriver SAP/Grenzeloos och Yeniyol i sitt uttalande.

De skriver också att VVD är ett nyliberalt parti som använder holländsk nationalism som redskap för att bygga stöd för sin åtstramningspolitik. Genom att positionera sig mot Turkiet framställer sig Rutte som en stark ledare och en försvarare av den "liberala demokratin". Det är alltså inget försvar för de turkiska medborgarnas rättigheter, snarare hjälper Nederländerna Erdoğan.

Det är nu ännu lättare för Erdoğan att, gentemot sin religiösa, nationalistiska bas, framställa sig som någon som tar ställning mot "väst", samtidigt som han avleder uppmärksamheten från utvecklingen inom Turkiet. AKP använder skrämselfpropaganda om internationella konspirationer mot Turkiet för att samla stöd. Samtidigt har turkiska invandrare och deras familjer i Nederländerna länge utsatts för rasism och fördomar

skriver SAP/Grenzeloos och Yeniyol som menar att den holländska högern använder det faktum att en betydande del av denna gemenskap stöder AKP som ett argument för påståendet att nederländska medborgare av turkiskt ursprung egentligen inte hör hemma i det nederländska samhället:

Turkiska nationalisterna och holländska nationalisterna som Wilders och Rutte har samma budskap för dem som motsätter sig deras vision av samhället: "Håll med oss eller lämna landet".

SAP/Grenzeloos och Yeniyol anser att om den nederländska regeringen verkligen vore bekymrad över situationen för de demokratiska rättigheterna i Turkiet, så skulle den stödja den turkiska demokratiska oppositionen och kurdernas rätt till självbestämmande: "Men som vi ser med flyktingfrågan, de härskande krafterna i de två länderna kan samarbeta smidigt när det gäller att förtrycka flyktingar och stärka Fästning Europa."

Vad vänstern måste göra, menar de, är att bygga kampen mot högern, organisera motståndet mot Erdoğan's alltmer auktoritär regim, och försvara sekularismen. De kräver ett nej i den turkiska folkomröstningen och efterlyser en röst mot islamofobi och rasism i Nederländerna.

Vi måste bygga rörelser mot rasism på gatorna och på våra arbetsplatser. När det gäller att försvara demokratiska rättigheter och folkets intressen, kan arbetande människor i Turkiet och Nederländerna inte lita på sina länders högerregeringar. Istället bör de försvara sina gemensamma intressen i en gemensam kamp mot nyliberalism och mot alla former av förtryck.

Syrien: Sex år av straffrihet

Marco Jamil Espvall

Internationalen 17/3 2017

- Halva landets befolkning har drivits på flykt
- Minst 400 000 syrier har dödats som resultat av kriget
- Amnesty: "De ansvariga måste ställas inför rätta"

Det är nu sex år sedan de fredliga protesterna startade i Syrien. Sedan dess har krig och människorättskränkningar drivit halva landets befolkning på flykt från sina hem. Enligt FN:s särskilda sändebud för Syrien uppgår antalet döda i konflikten till över 400 000 och tiotusentals har "försvunnit", fängslats, torterats och avrättats.

Den respekterade medicinska tidskriften The Lancet släppte den 14 mars rapporten "Syria suffers as the world watches" som visar på omfattningen av militära angrepp mot sjukhus och vårdinrättningar i Syrien. Det är den första delrapporten från den Syrienkommission som The Lancet och American University of Beirut tillsammans har tillsatt. Kommissionen konstaterar att sjukhus har utsatts för medvetna och upprepade flygbombningar av regimen och Rysslands flygvapen. Bara under 2016 bombades sjukhus 200 gånger. I Hama har sjukhuset Kafr Zita bombats 33 gånger sedan 2014, inklusive 14 gånger i år. Sjukhuset M10 i östra Aleppo bombades 19 gånger och totalförstördes i oktober 2016. Varje medveten bombning av sjukhus och vårdanläggningar är krigsbrott enligt internationell lag. Enligt rapporten har 814 anställda i vården dödats i angrepp mot sjukhus. Vissa torterades och avrättades.



I samband med årsdagen den 15 mars inledde även Amnesty International en global kampanj

för att få världens ledare att agera så att de miljontals som är offer för konflikten kan få upprättelse. Amnestys kampanj, Justice for Syria, syftar till att få världens regeringar att agera för rättvisa och mot straffrihet, genom att bland annat förse den oberoende mekanism som FN:s generalförsamling beslutade om i december 2016, med det stöd och de resurser som krävs. Denna mekanism, eller "specialgrupp", ska hjälpa till att samla bevis för brott begångna mot den humanitära rätten och de mänskliga rättigheterna i Syrien, i syfte att underlätta och påskynda rättegångar i nationella, regionala och internationella domstolar.

Svenska domstolar har redan behörighet att pröva grova folkrättsbrott (det vill säga brott som kan inrymmas i folkmord, brott mot mänskligheten och krigsförbrytelser) som har begåtts någon annanstans, och flera personer har åtalats och dömts i Sverige för folkrättsbrott som de begått i Syrien. Genom kampanjen ska Amnesty verka för att fler stater på liknande sätt tillämpar universell jurisdiktion i de egna länderna för att utreda och åtala misstänkta förövare av krigsbrott och brott mot mänskligheten.

– De fruktansvärda brott mot internationell rätt begångna i Syrien som pågått under sex år kan inte pågå ostraffade. Regeringar har redan de legala verktygen till sitt förfogande för att stoppa straffriheten som har tillåtit att hundratusentals syrier har dödas och miljontals tvingats på flykt från sina hem. Det är hög tid att dessa verktyg nu används, säger Samah Hadid, chef för kampanjarbetet vid Amnestys regionkontor i Beirut.

Offensiv

Stoppa Erdogans kampanj i Sverige

Arne Johansson

Offensiv 15/3 2017



Sex år efter revolutionen 2010-11 och ännu har inte de regeringar som styrt levererat

Hyckleriet är monumentalt när den turkiske presidenten Erdogan liknar tyska städer och den nederländska regeringens nej till valmöten med turkiska ministrar med "fascism" och "nazistiska metoder". De ska tala för ja-sidan i den folkomröstning den 16 april som kan ge Erdogan själv närmast oinskränkt makt och där nej-sidan har få

möjligheter att komma till tals.

Att den svenska regeringen inte har haft några som helst invändningar mot Erdoganregimens ”valmöten” i Sverige, med en förklaring från Utrikesdepartementet om att det i Sverige råder yttrandefrihet, är en skandal som blir ännu större av att den turkiska nej-sidans alla främsta företrädare sitter tystade bakom lås och bom.

I Turkiet ges inget som helst utrymme för en nej-kampanj. Såväl partiledarna Demirtas och Yuksekdog som 10 andra parlamentsledamöter för det prokurdiska vänsterpartiet HDP, liksom 80 valda borgmästare och 153 journalister, hålls häktade i väntan på åtal, som kan ge dem tiotals eller i Demirtas fall upp till 142 år i fängelse.

De senaste veckorna har också nya gripanden skett av bland andra HDP:s talesperson Ayhan Bilgen. Även en parlamentsledamot för det sekulära oppositionspartiet CHP har gripits för hennes flera år gamla twitter, som påstås ha ”förolämpat presidenten”.

Trots allt detta, och trots att såväl skolor och universitet som polis, militär, hela den offentliga sektorn och media har rensats på hundratusentals misstänkta anhängare av både Gülenrörelsen och påstådda PKK-sympatisörer, har två opinionsmätningar visat på nästan dött lopp i den kommande folkomröstningen.

Denna latent opposition kan förklara både Erdogans plötsliga intresse för valmöten även bland de 2,9 miljoner turkar med rösträtt som finns utanför landet och det höga tonläget i kritiken mot de regeringar som försöker lägga hinder i vägen.

Ett ordkrig utan like har brutit ut mellan de två Natoländerna Nederländerna och Turkiet, sedan den holländska regeringen den 11 mars, bara några dagar innan sitt eget parlamentsval den 15 mars, nekade att ge landningstillstånd för den turkiske utrikesministern Mevlut Cavusoglu som var på väg till ett valmöte i Rotterdam, officiellt av säkerhetsskäl.

Än mer dramatisk blev konfrontationen sedan nederländsk polis satts in för att handgripligen utvisa den turkiska familje- och socialministern Fatma Kaya ur landet, som vägrats tillträde till det turkiska konsulatet i Rotterdam efter att ha kommit i bil från valmöten i Tyskland. Samtidigt är det viktigt att påpeka att den nederländska regeringen knappast har haft demokratiska motiv för sitt eget agerande. För premiärministern Mark Rutte och dennes Folkpartiet för frihet och demokrati (VVD) har det handlat om att behålla sin status som största parti genom att matcha de extremt flyktingfientliga och islamofobiska tongångarna från Geert Wilders och dennes högerpopulistiska Frihetspartiet (PVV).

Frågan är vem som gynnas mest av denna batalj, Erdogan som äntligen har lyckats frammana nationalistiska passioner i sin kampanj, eller i Nederländerna Mark Rutte och/eller Geert Wilders?

Oavsett detta måste vi som socialister inta en principiell hållning. Här i Sverige har redan den förre ministern Mehmet Mehdi Eker getts möjlighet att kampanjtala i Botkyrka inför folkomröstningen, ett möte som kan följas av fler.

För en reaktionär regim, som själv trampar på alla demokratiska rättigheter och står i begrepp att även på papperet ge sin tyrann på presidentposten en så gott som oinskränkt makt och som bedriver ett närmast ensidigt inbördeskrig mot stora delar av sin egen befolkning, gäller enligt vår mening inte längre yttrandefrihet.

Om inte den svenska regeringen kan stå upp för detta, anser Rättvisepartiet Socialisterna att de kommuner och andra lokaluthyrare som har möjlighet att agera, ska neka Erdogan rätten till sådana valmöten – i varje fall till dess att alla ledande HDP-företrädare som Demirtas, Yuksekdog, Alp Altinörs, de fängslade borgmästarna, journalisterna och andra politiska fångar släppts fria och kan delta i valrörelsen på lika villkor!

Proletären

”Jihadisternas Blackwater” utbildar terrorister i Syrien

Patrik Paulov

Proletären 2/3 2017

Kriget i Syrien skapar inte bara död och förödelse. Kriget gör det möjligt att tjäna pengar på att hjälpa andra att bli bättre på att skapa död och förödelse. I Syrien säljer ”Jihadisternas Blackwater” sina tjänster till terrorister.

Med invasionen av Irak 2003 fick de så kallade säkerhetsfirmorna ett uppsving. Det ökända Blackwater och andra privatarméer blev viktiga aktörer i USA-alliansens förbrytelser, och dess ägare tjänade stora pengar på skattebetalarnas bekostnad.

Ett privat profiterande på kriget pågår också i Syrien, om än i mindre skala än i Irak under ockupationen.

Det Washingtonbaserade magasinet Foreign Policy rapporterade nyligen om militärföretaget Malhama Tactical som verkar i Syrien. Det beskrivs som ett ”jihadisternas Blackwater”. Malhama Tactical säljer inte sina dyra tjänster till vem som helst utan riktar in sig på att stärka de sunnimuslimska terroristgrupper som strider mot Syriens regering och den sekulära staten.

Även om det är ett litet företag bestående av ett tiotal personer finns det skäl att syna dess verksamhet. Exemplet tydliggör utländska aktörers framträdande roll i kriget, och det tydliggör varför Ryssland och Kina ser terrorismen i Syrien som ett hot.



Terrorister som Malhama Tactical tränat låg bakom helgens terrordåd i Homs.

Malhama Tactical leds av en uzbek som går under namnet ”Abu Rofiq”. Övriga i företaget är också uzbeker eller kommer från någon annan muslimsk del av det forna Sovjetunionen. Abu Rofiq fick enligt egen uppgift sin militära utbildning som elitsoldat i den ryska armén.

Malhama Tacticals verksamhet sker öppet. Företaget rekryterade förra året personal via Facebook och sprider videor på Youtube om alltifrån granattillverkning till krigföring i

stadsmiljö.

Språket i dess utåtriktade propaganda är ryska. Det är inte en slump. Att det finns många extremistkrigare från den ryska delrepubliken Tjetjenien på plats i Syrien är det många syrier som vittnat om.

Enligt en rapport från det New York-baserade underrättelseföretaget Soufan group finns i Syrien 4700 stridande från forna Sovjetunionen. Flertalet kommer från Tjetjenien eller Dagestan där de tidigare stridit mot ryska trupper. På plats i Syrien slåss de för al-Qaida-gruppen Jabhat Fateh al-Sham (tidigare Jabhat al-Nusra), IS eller andra extremistgrupper.

I dessa kretsar finns Malhama Tacticals uppdragsgivare. Foreign Policy berättar att företaget under 2016 fanns på plats i östra Aleppo för att träna Jabhat Fateh al-Sham och det lika extrema Ahrar al-Sham i urban krigföring.

Det var dessa grupper som besköt flyende civila Aleppobor, som använde skolor och sjukhus till militära ändamål och som lade beslag på maten och lät invånarna hungra. Det är också dessa grupper som tack vare finansiärer i Gulfstaterna och andra länder har råd att hyra in den privata militärfirman.

Malhama Tactical har även agerat elitstyrka i strider i Syrien till stöd för Turkestans islamiska parti, som är i allians med ovan nämnda grupper. Turkestans islamiska parti består av uigurer från Xinjiangprovinsen i Kina. Antalet uigurer som strider i Syrien har stigit snabbt från några hundra till uppemot 2000.

Det här oroar de styrande i Moskva och Beijing. De vill inte att tusentals stridstränade män ska återvända och använda sina terroristfärdigheter på hemmaplan. Oron lär inte minska av att Abu Rofiq talar om att utvidga till andra platser där ”sunnimuslimer är förtryckta”, som Kina, Burma eller Ryssland.

Det här är en viktig förklaring till att Ryssland och Kina stödjer den syriska statens kamp mot terrorismen.

I nuläget är det Syriens folk som drabbas av att ”jihadisternas Blackwater” hyrs in och stärker terroristerna. Den gångna helgen var det invånarna i staden Homs som drabbades av ett blodigt attentat utfört av en av de grupper som Malhama Tactical tränar.

Det var medlemmar i Jabhat Fateh al-Sham som slog till mot två myndighetsbyggnader i staden och sprängde sig själva i luften. Minst 42 personer dödades, däribland en högt uppsatt arméofficer, och många skadades.

FN-medlaren Staffan de Mistura och den syriska regeringen liksom flera oppositionsgrupper fördömde dådet som ett försök att förstöra de pågående syriska fredssamtalen i Genève.

Men alla parter i Genève var inte lika tydliga i sina fördömanden. På plats vid samtalen finns väststödda företrädare för påstått moderata grupper som länge stridit sida vid sida med al-Qaidabombarna i Homs. Dessa riktade som vanligt sin huvudsakliga kritik mot Assad-regeringen.

För Malhama Tactical var terrorattentatet i den regeringskontrollerade staden något positivt. Det var ett bevis för att dess träning av terrorister varit framgångsrik.

Bildt och Albright – par i brott

Mounir Rabhi

Proletären 15/3 2017

Fredag kväll. Eller natt kanske. För en skiftarbetare blir tiden irrelevant. Men tankarna snurrar likväl. Oavsett solens läge. Vad har Carl Bildt för relation med Madeleine Albright? Kärlekspar tror jag inte på. Men ändå. Nåt måste det vara...

För 20 år sen var Carl en aktiv medlem i Project for a New American Century (PNAC). Han propagerade för ett krig mot Irak. Och Madeleine jublade. Hennes våta dröm gick i uppfyllelse. 500.000 irakiska barns död var inget bekymmer.

Vår käre Carl drog till Sudan med sina oljevänner. Och är anklagad för folkmord. Madeleine bombade en läkemedelsfabrik i Sudan. Ty sudaneser ska icke tillverka läkemedel

För några år sedan dök det fina paret upp igen. I Ukraina. Vår käre Carl åkte i skytteltrafik. En statskupp blev resultatet. Och lilla Madeleine dök upp som ledare för de amerikanska valövervakarna.

Givetvis fanns inget negativt att rapportera. Nazister som mördade folk bekymrade varken Carl eller Madeleine. De äro ju rättskaffens borgare. Demokrater av fin kaliber.

De deltar båda i Globsec och försöker forma Europas framtid. Särskilt Östeuropa. Carl verkar ha gjort Ukraina till sin personliga lekplats. Han sitter numera med i styrelsen för Institute for World Policy. Fast världspolitiken handlar där om Ukraina. Som nybliven medlem, och med Sidastöd, utsågs han till nr 2 på top 10-listan över de som påverkat Ukrainabilden mest. John McCain kom trea.

Men för att återgå till det gamla radarparet Carl och Madeleine. I en rapport från Atlantic Council häromveckan dök de upp igen.

Denna gång stod Syrien i fokus. De verkar hata ett sekulärt Syrien. Frågan är om inte deras förord borde vara ett terrorbrott. De skriver ett förord till en rapport som gör allt för att skyla över det faktum att Aleppo befriades från terrorister.

Det som kallas ”opposition” kräver en Sherlock Holmes för att skåda. Rapporten nämner ett namn. En fin oppositionskille. Medlem i Ahrar al-Sham. Vars ledarskap precis gått med i Tahrir al-Sham. Tillsammans med Jabhat Fateh al-Sham.

I skrivande stund verkar lika stor förvirring råda i Genève. Vilka är oppositionen? Nåväl, klart är i alla fall att ett enigt säkerhetsråd anser att Jabhat Fateh al-Sham, det vill säga tidigare al-Nusra vilka var knutna till al-Qaida och alltså numera har uppgått i Tahrir al-Sham, är terrorister.

”Aleppos fall var naturligtvis en katastrof för syrierna, men det var inte bara en humanitär tragedi. Händelserna kring Aleppo skadade allvarligt USA:s och dess allierade intressen”, skriver de.

Men över en miljon Aleppobor firade befrielsen. 100.000 civila kunde räddas och tackade armén och Assad. Cirka 30000 valde att ta med sig sina vapen till Idlib. Lilla twittrande flickan Bana fick träffa Erdogan. Men Bildt är givetvis inte nöjd. Vilken ”moderat oppositionsgrupp” i Aleppo stödjer Bildt?

Så för att sammanfatta: vår äcklige moderata före detta utrikesminister har tillsammans med svinet Albright verkat för att förstöra Irak, Sudan, Ukraina och Syrien. Och Carl skickade JAS-plan till Libyen. (Madeleines roll i Libyen har jag inte studerat, men fru Clinton var ju en av de huvudansvariga) Par i brott. Så vidriga att klockorna stannar... Kärlekspar tror jag inte på. Men nåt måste det vara...

Och så här i fredagsnatten får jag en stilla undran: en syrisk man från Karlskoga fick precis livstid för att ha avrättat några personer i Syrien – när får Carl livstid?

Ta hem trupperna från Syrien, Trump!

Patrik Paulov

Proletären 15/3 2017



USA-soldater på plats i den syrisk stad Manbij, där de samarbetar med kurdiska YPG. USA planerar att skicka fler soldater till både Syrien och Irak.

Efter sex år tyder mycket på att kriget i Syrien är på väg in i en ny fas. Regeringen vinner mark och börjar återuppbygga befriade områden. I de icke regeringskontrollerade delarna av landet pågår en huggsexa där andra stater försöker lägga under sig så mycket syrisk mark de kan. USA och Turkiet har invaderat Syrien med marktrupper.

Med Donald Trumps seger fick många syrier och Syrienvänner ett åtminstone litet hopp om ett slut på USA:s destruktiva utrikespolitik. Det var ju vad Trump utlovat i valkampanjen. USA skulle sluta invadera och bomba andra länder och istället bekämpa terrorismen.

Det efterlängttade skiftet har dock uteblivit. Ett tecken på det är att USA förra veckan skickade 400 stridsutrustade marinsoldater till norra Syrien. Det rapporterades öppet i USA med bilder på amerikanska militärfordon på syrisk mark.

De 400 soldaterna ansluter sig till de 500 USA-soldater som varit i Syrien sedan i höstas.

Oroväckande är att antalet kan komma att öka dramatiskt. Enligt medier i USA ska ytterligare 2500 stridsberedda soldater skickas till Kuwait för att snabbt kunna sättas in i Syrien och Irak.

I Irak är USA inbjudet av regeringen. Så är det inte i Syrien. Enligt folkrätt och FN-stadga är USA-trupperna att betrakta som en fientlig invasionsstyrka som Syrien har rätt att försvara sig mot. Och det gäller även om syftet är att bekämpa terrorister, vilket Washington hävdar.

Att framställa USA som terroristbekämpare i Mellanöstern är för övrigt absurt. Det är ju USA:s invasioner och destabiliserande verksamhet under decennier som utgör huvudorsaken till det kaos vi ser i både Syrien och Irak.

Det är USA och dess allierade som bär huvudskulden till att IS, al-Qaida och liknande extremistgrupper vuxit fram och blivit så starka.

Att strategerna i USA:s militära högkvarter anser sig behöva soldater på marken och inte

längre nöjer sig med att föra krig via ombud måste ses i ett större sammanhang.

Läget i Syrien är komplicerat och bitvis motsägelsefullt. Allierade ena dagen kan stå mot varandra nästa dag. Och det är mycket möjligt att det framöver sker nya överraskande vändningar i konflikten.

Men mycket tyder på att kriget är på väg in i ny fas med en tydligare och mer permanentad uppdelning av landet.

Den syriska armén har med stöd av Ryssland, Iran och libanesiska Hizbollah – deras närvaro i Syrien är laglig då dessa är inbjudna av den legitima regeringen – befriat stora områden och påbörjat en fredlig återuppbyggnad. I andra områden har ordningen återställts genom lokala fredsuppgörelser.

I måndags antogs en sådan uppgörelse för al-Waer i Homs, det sista området i staden under väpnade gruppers kontroll. Därmed befrias tusentals civila och de stridande kan välja mellan att lägga ner vapnen och att bussas iväg till Idlibprovinsen.

Det försök till väpnat regimskifte som USA, dess Natoallierade och Gulfstaterna satsat enorma resurser på har misslyckats. I dagsläget kontrollerar Assadregeringen nästan alla stora städer och viktiga befolkningscentra i Syrien.

Att den ursprungliga regimskiftesplanen misslyckats betyder inte att USA och övriga regimskiftesivrare fullständigt gett upp sina målsättningar. Det finns andra vägar för att försvaga Syrien.

Mellanösternanalytikern Elijah J Magnier beskriver det som nu pågår i Syrien som en form av huggsexa där utländska makter vill ha egna trupper på marken för att värna sina intressen och sitt framtida inflytande över delar av Syrien.

Inte minst gäller det att finnas på plats när terrorgruppen IS förlorar mark, vilket sker i både Irak och Syrien.

Den stad som blickarna alltmer riktas mot är IS-kalifatets huvudstad Raqqa i nordöstra Syrien. För den syriska regeringen vore det en stor seger att återta provinshuvudstaden Raqqa och dess oljekällor.

Det vill USA förhindra, vilket är orsaken till att de 400 nya soldaterna i Syrien skickas till Raqqa-området. USA-företrädare talar öppet om att erövra Raqqa i samarbete med USA-stödda Syriens demokratiska styrkor (SDF), som till största delen består av den syrisk-kurdiska styrkan YPG.

General Joseph Votel, chef för USA:s centrala kommando, sade inför senaten förra veckan att USA behöver ännu fler trupper efter att Raqqa befriats, då ”syrierna kommer att behöva hjälp att hålla IS borta”.

Det finns ett stort problem med att erövra Raqqa i samarbete med YPG. Det skulle kraftigt försämra USA:s relationer med Turkiet. Den turkiske presidenten Recep Tayyip Erdogan är redan arg över att YPG med stöd av USA-styrkor tagit kontroll över staden Manbij.

Erdogan är lika mycket motståndare till de syrisk-kurdiska rörelserna som till Assad-regeringen. Turkiet har därför skickat turkiska trupper in i Syrien för att backa upp de väpnade extremister som samlas under namnet Fria syriska armén (FSA). Allra helst skulle Erdogan vilja hjälpa sina FSA-vänner att inta Raqqa.

Precis som Trump så struntar Erdogan i den syriska regeringens protester mot den illegala trupp närvaron.

Vi vet inte vad som kommer att hända framöver i Raqqa eller i andra syriska områden som USA med vänner ser som möjliga att behålla greppet över.

Läget är komplicerat, och det finns fler aktörer och intressen än det finns plats att redogöra för här. Dessutom fortsätter Ryssland ihärdigt att försöka förena till synes oförenliga utländska intressen och pressa fram en övergripande fredsuppgörelse.

Men en sak vet vi. USA:s och Turkiets trupper har inget i Syrien att göra. Det enda de gör är att ytterligare förlänga och förvärpa ett krig som dessa länders regeringar bär stor skuld till. Utan USA och Turkiet hade inte Raqqa – och inte heller irakiska Mosul – fallit i händerna på IS.

Det är dags för Trump och Erdogan att ta hem trupperna, bryta allt stöd till de väpnade extremisterna och lämna Syrien och dess plågade folk i fred.